

og det ærede Medlem henviste til, at man ved disse forskellige Jernbaneanlæg var kommen langt ud over, hvad Kommissionen havde anbefalet. Men det spiller ingen Rolle, hvad den har anbefalet, thi det er ikke Kommissionen, vi have at holde os til, men Jernbaneloven af 27. Maj 1908, thi det er paa dette Omraade som paa andre, hvor en Sag bliver behandlet i en Kommission, at denne har det første Ord, men Regeringen og Rigsdagen det sidste og afgørende, og hvis man derfor vil anstille Betragtninger over, hvorvidt man vil anlægge denne eller hin Jernbane, eller anvende et saa og saa stort Beløb til Jernbanebygning, nytter det ikke at henvise til den Kommission, der i sin Tid afgav Indstilling og Betænkning, saa maa man holde sig til den Lov, der foreligger vedtagen af Rigsdagen, og i Henhold til denne Lov kan der anvendes indtil 2½ Mill. aarlig til Anlæg af nye Statsbaner og indtil 1 Mill. aarlig til private Baner. Nu tror jeg at kunne trøste det ærede Medlem med, at adskillige af de private Jernbaner, der bleve vedtagne paa den sidste Jernbanelov, ikke komme til Udførelse, og for Resten have vi set, at et enkelt af Statsbaneanlægene er gledet ud, fordi Kommunerne i de paagældende Egne ikke nærede saa stor Interesse for det paagældende Statsbaneanlæg, at de vilde give det Tilskud til Baneanlægget, som Jernbaneloven kræver. Men selv bortset fra, at adskillige af de Privatbaner, som findes paa Jernbaneloven af 27. Maj 1908, neppe komme til Udførelse, er det sandsynligt, at der kunde ændres ved denne Lov, saa at nye Jernbaneplaner, der vare mere berettigede og mere velbegrundede, kunde komme ind, medens maaske andre Jernbaneanlæg paa denne Lov, om hvilke man maaske paa Forhaand kan sige, at de komme ikke til Udførelse, kunde glide ud. Derved sker der ingen Skade. Men i øvrigt ved jeg, at det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) kan finde tilstrækkelig Garanti mod den forstærkede Jernbanebyrde i den Omstændighed, at der altid stilles Krav til den paagældende Egn om at give Tilskud til Jernbanerne. Det Krav, der stilles om et Tilskud og om et økonomisk Offer fra den paagældende Egn, er sandsynligvis tilstrækkelig Garanti for, at der ikke udføres andre Jernbaneanlæg her i Landet end de, der kunne siges at være velbegrundede.

Endelig maa det ærede Medlem for København's Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) ogsaa huske paa, at naar der anlægges en ny Jernbane, være sig en Statsbane eller

Privatbane, vil Forholdet i de fleste Tilfælde ikke være det, at Anlægssummen virker som en helt ny Udgift for Staten. Forholdet vil mangan Gang være det, at den paagældende Jernbane træder i Stedet for og afløser mere primitive Samfærdselsmidler, hvis Opretholdelse ogsaa koster det offentlige Tusinder af Kroner, og som Befolkningen er langt ringere tjent med end en Jernbane. Man kan heller ikke bedømme en Jernbanes Rentabilitet ud fra den Opfattelse, at den lige straks gennem sin Trafik skal være i Stand til at forrente sin Anlægssum. Thi vi maa huske paa, at naar der bliver anlagt en Jernbane gennem en Egn, hvor der i Forvejen ingen Jernbane findes, vil man drage nyt Opland, en ny Egn ind i hele den kulturelle Udvikling, som altid følger med Samfærdselsmidlernes Forbedring.

Jeg kunde dernæst ønske at gøre et Par Bemærkninger til adskillige Ting, som findes i Finanslovforlaget og i Sparekommissionens Betænkning, men jeg vil først sige, at i Aar foreligger Finansloven jo for os i en ny Skikkelse, og jeg kan ikke andet end rose Sparekommissionen for den ændrede Form, den har givet Finanslovforlaget. Selvfølgelig virker den nye Form noget fremmed paa os, og i Øjeblikket have vi maaske ikke saa let ved at finde de forskellige Poster og Bevillinger, som vi ville have senere hen, thi det gamle Finanslovforslag staar jo stadig i vor Bevidsthed. Men jeg tror, at den nye Form for Finansloven er saa praktisk indrettet, at det ikke vil vare ret længe, inden vi blive fuldstændig fortrolige med den; efter min Opfattelse er det et betydeligt Fremskridt med Hensyn til Finanslovens Form. Naar jeg sammenligner den Form, den har i Aar, med den Form, den havde tidligere, forekommer det mig, at den ændrede Form giver en bedre Sammendragning af Stoffet og de forskellige Poster under de Paragraffer, hvor de retteligt høre hjemme. Det skulde jo ogsaa helst være saaledes, at den ændrede Form for Finansloven ikke alene er en Forandring, men ogsaa et Fremskridt, hvad den efter min Mening, som sagt, er.

Men den Ros, jeg har givet Sparekommissionen for den Form, den har givet Finanslovforlaget, kan jeg desværre ikke overføre paa de Forslag til Besparelser, som Finanslovkommissionen eller Sparekommissionen er fremkommen med. Jeg skal i øvrigt ikke inklade mig paa vidtløftig Kritik eller Undersøgelse af Berettigelsen af de Forslag til Besparelser, som Finanslovkommissionen er fremkommen